

Sygn. akt XI W 229/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska –Kuczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego: J. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 22 września 2016 roku i 18 października 2016 roku w W.

sprawy **K. Ś.**

córki W. i S.

urodzonej dnia (...) w B.

obwinionej o to, że:

1. w dniu 16 września 2015 r. około godz. 15.30 w W. na Al. (...), ok. 500 m. do Ronda (...) na drodze publicznej naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa kierującemu samochodem marki S. o nr. rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzała wjechać, w wyniku czego doprowadziła do uszkodzenia samochodu S., czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.)

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczyła przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w art. 44 ust. 1 pkt 4 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 44 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.),

I. obwinioną K. Ś. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów: z punktu 1 – stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw, z punktu 2 – stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 kw oraz art. 97 kw skazuje ją, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 229/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 września 2015 roku około godziny 15:30 na ul. (...), w odległości około 500 m do Ronda (...), doszło do zdarzenia drogowego pomiędzy pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), a pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazdem marki T. kierowała obwiniona K. Ś., natomiast pojazdem marki S. kierował pokrzywdzony A. D..

Pokrzywdzony poruszał się Aleją (...) od strony ulicy (...) w kierunku Ronda (...) i po wyjechaniu z tunelu zajął lewy pas ruchu. Prawym pasem ruchu Alei (...) od strony Alei (...), również w kierunku Ronda (...) jechała obwiniona. Kierujący zamierzali przejechać górą, przez Rondo (...).

Obwiniona przejechała linię oddzielającą prawy i lewy pas ruchu i częściowo wjechała na lewy pas ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony, nie ustępując mu pierwszeństwa i zmuszając w ten sposób kierującego S. do natychmiastowej reakcji poprzez użycie sygnału dźwiękowego. Kierujący S. aby uniknąć zderzenia z T. wykonał manewr omijania z lewej strony tegoż pojazdu, który to manewr zmuszony był wykonać najeżdżając lewymi kołami na krawężnik, znajdujący się przy barierkach, oddzielających te pasy od tunelu. W wyniku tego manewru doszło do uszkodzenia pojazdu S. w postaci uszkodzenia lewego koła, tj. pęknięta opona, wygięta felga oraz uszkodzony kołpak. Po ominięciu pojazdu T., A. D. zatrzymał swój pojazd, wysiadł ze swojego pojazdu i podszedł do K. Ś. aby poinformować o skutkach jej niezgodnego z zasadami ruchu drogowego manewru i konieczności poniesienia przez obwinioną odpowiedzialności za to niebezpieczne zachowanie. Pokrzywdzony następnie wsiadł do pojazdu i zjechał na chodniku przed przystankiem autobusowym, przed Rondem (...), przy wejściu do parku. K. Ś. odjechała w kierunku T. (...).

Do w/w zdarzenia doszło w obszarze ograniczenia prędkości do 40 km/h, na odcinku drogi o asfaltowej nawierzchni, prawidłowo oznaczonej, w chwili dużego natężenia ruchu kołowego oraz temperaturze otoczenia 28 °C. Pokrzywdzonego poddano badaniu na zawartość alkoholu wydychanym powietrzem, z wynikiem 0,00 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionej złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 26) i przed Sądem (k. 87-88), zeznań świadka A. D. złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 8) i przed Sądem (k. 88), zeznań świadka M. D. (1) złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 24) i przed Sądem (k. 88), częściowo zeznań świadka J. K. (2) złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 18) i przed Sądem (k. 107-108), częściowo zeznań świadka A. L. złożonych w toku postępowania przed Sądem (k. 108-109), notatki urzędowej (k. 1-2v), szkicu miejsca wypadku (k. 3), protokołów oględzin (k. 4-4v, 14-14v), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 5-5v), odrębnego szkicu miejsca zdarzenia (k. 13), pisma z (...) (k. 101), planu organizacji ruchu (k. 102-104).

Obwiniona w toku postępowania przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, co następuje. W oznaczonym dniu wyjechała z Al. (...) na Al. (...) i jechała wzdłuż linii ciągłej, prawym pasem ruchu. Ze znacznym wyprzedzeniem sygnalizowała kierującym zamiar zmiany pasa ruchu na lewy. W momencie kiedy skończyła się linia ciągła oddzielająca pasy ruchu, spojrzała w lewe lusterko. Zauważyła samochód, który w jej ocenie jechał w takiej odległości, która pozwoli jej na zmianę pasa ruchu. Ukosem zaczęła wjeżdżać na ten pas, po czym usłyszała trąbienie i wróciła na swój pas, którego całkowicie nie opuściła. Obwiniona wskazała, iż miejsce, w którym zmieniała pas znajduje się kilkanaście metrów od barierek i krawężników, o których wspomniał pokrzywdzony. Wyjaśniła, iż po tym jak wróciła na swój pas drugi uczestnik zdarzenia przejechał obok niej, szybko. Obwiniona nie zauważyła, aby samochód pokrzywdzonego się zachwiał, jechał zygzakiem, czy od czegoś się odbił. Droga była pusta, przed nimi nie znajdował się żaden pojazd. Pokrzywdzony dojechał do świateł, i w tym momencie światła zmieniły się na czerwone. Nie było żadnego blokowania jezdni, żadnego zatrzymywania się. Kierujący S. dojechał do świateł, w międzyczasie jeszcze dwa samochody wjechały na ten pas, i obwiniona jako czwarta wjechała z tyłu. W momencie kiedy zapaliło się światło czerwone, A. D. wysiadł z samochodu, i szybkim krokiem, mijając dwa samochody, podszedł do obwinionej, która opuściła szybę, i usłyszała, że gdyby nie zatrąbił, to by się zderzyli. Obwiniona zauważyła, że pokrzywdzony wychodząc z samochodu nawet nie zerknął na własny samochód, wskazując, że gdyby to jej się coś stało, to rozmowę rozpoczęłyby właśnie od wskazania na uszkodzenia. Obwiniona próbowała wyjaśnić, dlaczego doszło do zdarzenia, kierujący S. się zdenerwował, obrócił się i zaczął iść, mówiąc, że obwiniona nie będzie go uczyła jeździć. Nie wspomniał

o tym, żeby jechała za nim, albo żeby gdzieś zjechali. Nie spojrzął na swój samochód, wsiadł do niego i odjechał w nieznanym jej kierunku, za nim dwa inne samochody, a później obwiniona, która twierdziła, iż nie było z jej strony ucieczki z miejsca wypadku, opuszczania miejsca zdarzenia. Obwiniona po zdarzeniu skierowała się w stronę T. (...). Obwiniona nie słyszała od drugiego uczestnika zdarzenia, że ten wzywa Policję. W momencie zmiany pasa ruchu jechała bardzo wolno i prawie się zatrzymała, drugi uczestnik zdarzenia jechał szybko, i na pewno nie z prędkością 40 km/h. Obwiniona na pytanie oskarżyciela posiłkowego wyjaśniła, że nie udzieliła pomocy, nie zareagowała, bo nie wiedziała, że coś się stało. Nie zauważyła żadnych uszkodzeń na swoim pojeździe.

Sąd zważył co następuje:

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w tej części, w jakiej znajdują one potwierdzenie w ujawnionym w sprawie materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, iż w dniu 16 września 2015 roku około godziny 15:30, obwiniona kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), poruszała się jezdnią Al. (...) od strony Al. (...) w stronę Ronda (...). Nie ulega również wątpliwości, że poruszając się prawym pasem drogi zamierzała zmienić pas na lewy, którym poruszał się pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...), A. D.. Nie ulega również wątpliwości, iż w trakcie tego manewru, A. D. użył sygnału dźwiękowego w celu zasygnalizowania obwinionej zagrożenia, jakie może spowodować wykonanie tego manewru, skutkiem czego obwiniona powróciła na swój pas ruchu. Poza wątpliwościami pozostaje również fakt, że po tym zdarzeniu A. D. zatrzymał swój pojazd, wysiadł z niego, rozmawiał z obwinioną, po czym wsiadł do samochodu, zaś obwiniona odjechała dalej w kierunku T. (...). Wyjaśnienia obwinionej w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka A. D. oraz zeznaniach świadka M. D. (2).

W pozostałym zaś zakresie wyjaśnienia obwinionej, zdaniem Sądu, nie zasługują na wiarę. Nie znajdują bowiem one potwierdzenia w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, szczególnie w zeznaniach naocznych świadków. Zdaniem Sądu stanowią linią obrony, mającą pomóc w uniknięciu odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionej sprowadzała się do twierdzenia, iż ze znacznym wyprzedzeniem sygnalizowała ona zamiar zmiany pasa ruchu, nie próbowała dokonać zmiany pasa ruchu na odcinku drogi, gdzie pasy rozdzielala pojedyncza linia ciągła, W jej ocenie kierujący S. znajdował się na tyle daleko, że mogła bezpiecznie wjechać na pas, którym się on poruszał. Obwiniona twierdziła ponadto, że A. D. nie poinformował jej o powstałej w zdarzeniu szkodzi i nie prosił o zjechanie w miejsce bezpieczne w celu przeprowadzenia dalszych czynności w związku ze zdarzeniem, dlatego też kontynuowała podróż.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka, oskarżyciela posiłkowego A. D., będącego drugim uczestnikiem zdarzenia. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia w sposób logiczny, spójny i zgodnie z doświadczeniem życiowym. Zeznania świadka znajdują swoje odzwierciedlenie w pozostałym ujawnionym materiale dowodowym, szczególnie w zeznaniach świadka M. D. (2) (k. 24, 88), a także w protokole oględzin (k. 4-4v). Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania szczegółowych, logicznych zeznań świadka.

Sąd przyznał walor wiarygodności także w całości zeznaniom świadka M. D. (2), będącego pasażerem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Świadek zrelacjonował przebieg zdarzenia tak, jak go zapamiętał, w sposób wyczerpujący. W części istotnej dla określenia odpowiedzialności obwinionej zeznania świadka są spójne i logiczne oraz korespondują z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadka A. D.. Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą postronną oraz obcą dla stron i nie zainteresowaną wynikiem sprawy. W ocenie Sądu zatem zeznania M. D. (2) w pełni zasługują na uwzględnienie.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka J. K. (2). Świadek jest funkcjonariuszem Policji, który przeprowadził interwencję w sprawie niniejszej na miejscu zdarzenia. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia, podając jedynie okoliczności, które pamiętał. Świadek jest osobą obcą dla obwinionej, bezstronną i nie zainteresowaną wynikiem sprawy. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia, jaki znał z relacji uczestnika oraz po dokonaniu oględzin miejsca zdarzenia oraz pojazdu S. o numerze rejestracyjnym (...) biorącego w nim udział. W ocenie Sądu zeznania świadka były spójne i logiczne.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka A. L. w całości. Z relacji świadka wynika, że pojawił się on na miejscu już po zdarzeniu. A. L. w swoich zeznaniach wskazał na uszkodzenia pojazdu marki S. oraz miejsce usytuowania pojazdu po jego przemieszczeniu, zaś sam przebieg zdarzenia znał z relacji jego uczestnika, tj. A. D.. Świadek jest osobą obcą dla stron oraz nie zainteresowaną wynikiem sprawy, zaś jego zeznania są spójne i logiczne i znajdują potwierdzenie z ujawnionym w sprawie materiale dowodowym, w tym w protokole oględzin pojazdu (k. 4-4v).

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie bez odczytywania w postaci: notatki urzędowej (k. 1-2), szkicu miejsca wypadku (k. 3), protokołów oględzin (k. 4-4v i k. 14-14v), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 5-5v), odrębnego szkicu miejsca zdarzenia (k. 13), wniosku pokrzywdzonego (k. 48), pism pokrzywdzonego (k. 57 i k. 63), danych z KRK (k. 77), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 78), pisma z (...) (k. 101), planu organizacji ruchu (k. 102-104). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, Sąd nie miał wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy K. Ś.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd oparł swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Sąd uznał obwinioną K. Ś. za winną tego, że naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki T., nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa kierującemu samochodem marki S., jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzała wjechać, w wyniku czego doprowadziła do uszkodzenia samochodu S., czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, Ponadto obwiniona wykroczyła przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że uczestnicząc w opisanym wyżej zdarzeniu oddaliła się z miejsca zdarzenia, to jest wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionej wyczerpało znamiona czynu z art. 86 § 1 kw. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga, szczególną ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Zgodnie z art. 22 ust. 1 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Ponadto zgodnie z art. 22 ust. 4 w/w ustawy, kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności konkretyzuje się zawsze w określonych warunkach czasowo- przestrzennych. Należy odnieść go do konkretnej sytuacji na drodze, mając na uwadze obowiązujące na danym odcinku drogi znaki drogowe oraz przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniona usiłując zmienić pas ruchu z prawego na lewy, nie upewniła się że może to zrobić bezpiecznie, nie zakłócając jazdy pojazdom, które już po tym lewym pasie się poruszały. W efekcie obwiniona zajęła drogę pokrzywdzonemu, który po to, aby nie doszło do zderzenia obu pojazdów, odbił gwałtownie w lewo i najechał na krawężnik, uszkadzając pojazd. Obwiniona nie powinna wykonywać takiego manewru (bez upewnienia się, że nie wymusi pierwszeństwa na innych uczestnikach ruchu), bez względu na to, czy oba pasy rozdzielała linia ciągła czy przerywana. Przekroczenie linii rozdzielającej pasy ruchu, w sytuacji gdy po sąsiednim pasie, bezpośrednio za

obwinioną poruszała się pojazd pokrzywdzonego, spowodowało realny i konkretny stan zagrożenia. Samochody mogły się ze sobą zderzyć, co zagrażałoby życiu i zdrowiu osób znajdujących się w tych pojazdach ale również innym uczestnikom ruchu, znajdującym się w pobliżu. Również skutki uderzenia w krawężnik, odbijającego w lewo samochodu marki S., mogły być znacznie poważniejsze, bowiem samochód ten mógł się chociażby obrócić i uderzyć w inny pojazd. Pamiętać tutaj trzeba o dużym natężeniu ruchu w miejscu zdarzenia, co przekłada się na poważną skalę zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego w tym miejscu.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionej wyczerpało również znamiona wykroczenia z art. 97 kw. W artykule tym ustawodawca stypizował czyn zabroniony, polegający na wykracaniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter typowo blankietowy, co oznacza, że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub w przepisach wydanych na jej podstawie, przy czym różnych w dyspozycji od wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji określonych w Kodeksie wykroczeń. Obwinionej zarzucono naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku. Z materiału dowodowego ujawnionego w sprawie i uznanego za wiarygodny wynika, że obwiniona nie zastosowała się do prośby A. D. i nie zatrzymała się, po to aby uczestnicy zdarzenia mogli chociażby ustalić jego okoliczności, przyczyny oraz zebrać dane pozwalające na naprawę skutków zdarzenia, ewentualnie wezwać na miejsce policję. Nie można przyjąć za wiarygodne twierdzeń obwinionej, iż nie wiedziała o tym jakie były skutki jej nieodpowiedzialnego zachowania na drodze i dlatego odjechała z miejsca zdarzenia. Nawet gdyby w tym czasie obwiniona nie mogła pozostać na miejscu, to winna była przekazać pokrzywdzonemu dane personalne (imię, nazwisko, nr telefonu, itp.), celem kontaktu. Tymczasem obwiniona bez pozostawienia jakiegokolwiek danych, oddaliła się z miejsca zdarzenia licząc na to, że nie będzie ono miało dla niej żadnych konsekwencji.

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzuconych wykroczeń, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, że obwiniona działała umyślnie. Zgodnie z treścią art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Czyn zabroniony jest popełniony z zamiarem bezpośrednim (*dolus directus*) gdy sprawca chce go popełnić, zaś z zamiarem ewentualnym (*dolus eventualis*) wtedy, gdy wprowadzie nie chce go popełnić, lecz przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Jako osoba dorosła, uprzednio przeszkolona jako kierowca w zakresie podstawowych przepisów z zakresu ruchu drogowego obwiniona miała pełną świadomość ciężących na niej obowiązków wynikających z tych właśnie przepisów ruchu drogowego.

W przypadku pierwszego z zarzuconych jej czynów, obwiniona zignorowała jedną z podstawowych reguł prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa kierującemu samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzała wjechać, w wyniku czego doprowadziła do uszkodzenia tego pojazdu, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W przypadku zaś drugiego z zarzuconych jej czynów obwiniona popełniła ww. czyn umyślnie w zamiarze ewentualnym. Z okoliczności zdarzenia wynika, że obwiniona była świadoma jego zaistnienia. Odjeżdżając z miejsca zdarzenia, utrudniała swoim działaniem kierującemu pojazdem marki S., zrealizowanie uprawnienia, które przysługiwało mu z uwagi na uczestnictwo w tym zdarzeniu. Obwiniona, odjeżdżając z miejsca zdarzenia, bez uprzedniego pozostawienia drugiemu uczestnikowi zdarzenia swoich danych, przewidywała możliwość popełnienia wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i godziła się na to.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie

społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Stopień winy obwinionej odnośnie przypisanych jej czynów, mając na uwadze dyrektywy art. 47 § 6 kw jest wysoki. Czyn obwinionej godzi w dobro jakim jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Obwiniona naruszyła podstawowe zasady ruchu drogowego, które znała, co w sposób bezsporny wynika z jej wyjaśnień. Wobec powyższych rozważań bez wątplenia należy stwierdzić, iż czyny obwinionej były społecznie szkodliwe.

Dodać ponadto należy, iż obwiniona wypełniła także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania jej popełnienia wykroczenia. Ma ku temu wymagany prawem wiek. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania K. Ś. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia sprawcy działającemu z pełnym rozeznaniem swoich poczynań, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. K. Ś. ponosi wobec powyższego odpowiedzialność za popełnienie wykroczeń stypizowanych w art. 86 § 1 i art. 97 Kodeksu wykroczeń.

Wymierzając obwinionej karę za popełnione wykroczenia Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynów, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę Sąd miał też na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem. Wskazać trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 9 § 2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. W przedmiotowej sprawie jest to przepis art. 86 § 1 kw.

W konsekwencji, na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw Sąd wymierzył obwinionej łącznie karę grzywny w wysokości 500 złotych. Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Trzeba zauważyć, iż obwiniona ma stosunkowo wysokie dochody (k. 25v). W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyny których dopuściła się obwiniona są społecznie szkodliwe, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem było uszkodzenie pojazdu innego uczestnika ruchu i w konsekwencji powstanie szkody materialnej marki S., za co, odjeżdżając z miejsca zdarzenia bez pozostawienia danych do swojej osoby i pojazdu, jakim poruszała się obwiniona, nie chciała ponieść odpowiedzialność. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionej, jak również cele zapobiegawcze, w tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W ocenie Sądu wymierzona kara spowoduje, że obwiniona będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozważą podejmował manewry podczas kierowania pojazdem.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny należy wyważyć w obliczu okoliczności obciążające i łagodzące oraz będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionej na przyszłość oraz spowoduje, że obwiniona będzie zwracała większą uwagę na innych uczestników ruchu i szanował cudzą własność oraz przestrzegał porządku prawnego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 i § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001

roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).